

LA TRALLA

ELS COMPANYS EMPRESONATS

y la Festa de la "Solidaritat Catalana"

Srs. Diputats y Senadors
que combateren la llei de jurisdiccions.

Honorables Senyors.

Els catalanistes empresonats per haver posat sa ploma y ses energies totes al servey de la autonomia integral de Catalunya, s'adhereixen a la Festa del Homenatge, lamentant que la seva situació ls impossibiliti de testimoniar ab sa presència a tant solemne acte de gratitut que senten envers els defensors de la llibertat de la conciencia catalana, greument ferida per la llei de jurisdiccions.

Presó Model, Departament de polítichs
17 Maig 1906.

Marcel Riu. Secundí Puig.

¡Visca la Solidaritat!

Solidaritat es el mot hermós que expressa un gran sentiment humaníssim y elevat. Solidaritat ho vol dir tot y es la base de tot pera l' assoliment del progrés de les societats. Solidaritat vol dir concordia, respecte, tolerancia, amor, germanor...

Donchs donemlo ben alt y de tot cor, oh catalans, aquest crit eloqüent de ¡Visca la Solidaritat!

Els pobles que volen ésser, que volen avensar, que volen progressar han d'educarse en el sentiment de solidaritat. Però, de solidaritat n'hi ha de moltes menes y ben sovint se troba en el curs de l'història y en els fets presents de la humanitat, que les afinitats ajunten els homes en agrupaments diversos, molts cops incompatibles, y llavors en aquests cassos, aquella concordia, aquell respecte y tolerancia, aquell amor y germanor que integren la solidaritat devenen arma defensiva contra un altre ó altres agrupaments ofensius, units també en estreta solidaritat.

Dirém, donchs, que existeix en el mon la solidaritat dels bons y la dels dolents. Fixeuvos en l'exemple que ofereix la nostra estimada terra.

La solidaritat dels dolents es secular. Fa doscents anys que dia darrera l'altre hem vist enfront nostre, units estretament, d'acort sempre, en bona amistat, els de més diversos pensars, als enemichs de la nostra Patria.

Els no han tingut bons instints més que pera sí mateixos; ells s'han succehit llegantse l'instint de solidaritat contra Catalunya, y en son cervell migrat de pensades, n'hi han tingut sempre una d'arrelada y es aquesta: Impedir per tots costats la solidaritat catalana.

Y durant una bona tongada de temps han lograt els seus propòsits; y avuy encare després d'haver passat la por que ls causà la sorpresa de veure la armonia y comunió ab que defensaven els diputats catalans els drets de la terra, avuy encare no han perdut, els nostres enemichs, la esperança de fer prevaler la seva solidaritat pera desfer la nostra.

Aixó succehirá. Aquesta hermosa manifestació de germanor no restará. D'un cantó ó d'un altre vindrá l' motiu de la desfeta. Y aixó que es un mal, que será un perjudici, nos farà l'bé d'experimentarnos. Perque si be es hermós y s'ha d'aplaudir y ajudar aquest gentil moviment de solidaritat catalana, no es ell encare suficient pera arrelar en nostre cor la esperança de la solidaritat estable.

Es dolorós dirho, y més en un dia com avuy que ls catalans fan manifestació de son amor a la fraternitat, pero nosaltres no ns estém de llessar l'afirmació de la inestabilitat d'aquesta situació, encare que sia amarganta la veritat y encare que vingui a refredar algun entusiasme. Ho dihem perque es avuy, en la benhauransa de la germanor, que cal pensar en els mals de les di-

visions, que cal estudiar els fonaments d'aquest moviment de reunió de forces y que cal deplorar que aquest sia fill de l'instint de defensa y no dels anhels de progrés.

Quan l'amenassa no pesi al nostre demunt, quan els esperits asserenats no obeixin a la necessitat de defensarse de monstrosos atachs, quan les enganyadores amoretes ab que ns amanyagarán els de Madrid fassi decantar als bons homes altre cop cap al cantó de les concessions, llavors es quan hauria de ressortir aquesta solidaritat hermosa dels catalans; llavors es quan, en la tranquil·litat y en la calma d'esperit, caldrá que tots reunits, reservant pera més tart les mútues aspiracions polítiques, pensém seriosament en el nostre pervindre, en el pervindre de la Patria.

Tot aixó que avuy edificuém no es assentat sobre la sòlida base del amor, ni sobre ls fonaments indestructibles que constitueix l'afany de progrés, sinó sobre la xaradora sorra de la necessitat del moment.

Una cosa te d'esperansador aquest moviment actual, y es que ns demostra plenament que en tots els cors y en tots els esperits catalans hi esbatega l'adversió a les repressions y al domini, y l'amor a la llibertat.

Sentada aquesta afirmació que es en elogi nostre, devém dir que aquestes aversions y aquest amor son solament relatius, car si no ho fossin no sortirían solament a relluir en moments de proba, sinó que latents y vigorosos se mantindrían en tots temps en els esperits y ls donarien energies pera evitar aquests cops traidors ab que la reacció social vol atuhirnos. Si aquests sentiments fossin vius y mantinguts en el nostre esperit, en l'esperit de tots els catalans, ja faria molt temps que no ns amenassaria l'perill de véurens lligats per lleys rancunioses que amenassan als homes ab presiris y fins ab la mort per emetre idees que'l cor dicta.

Aixó vol dir que are ab més dalit que may hem de treballar pera fer sentir aquelles aversions y aquell amor; pera que visquin sempre en els cors dels catalans a fi de que tots els seus actes de tots els dies s'encaixin a un fi determinat. Per aquests sentiments hem de fer que la solidaritat catalana sia estable, consistenta y permanent. Quan tots els cors bateguin a la una tan en la calma com en la dissort, quan tots els homes de la terra catalana compreguin que ls perills contra la nostra llibertat no ls limitan a una llei d'escepció, ni a l'articulat d'aquesta llei, sinó que es sempre amenassada pel fer traidor dels enemichs seculars, per la organissació imperfecta que ns regeix, per la ingerencia dels que prou feyna tenen a casa seva y per mil y un atentats que de sota má ns miran d'aniquilar; quan tots els germans de Catalunya compreguin aixó y sentin el desitj de sustráures a n'aquest perill, llavors aquelles aversions y aquell amor serán vidents y es llavors que la solidaritat ho será en efecte.

Entre tant juntém de tot cor el nostre clam de joia pel primer pas que ns pot conduhir a n'aquesta definitiva solidaritat que sens dupte será la que ns durá al triomf. Saludém als diputats catalans que han lluytat en favor de la llibertat y dels drets, de la poca llibertat y dels pòchs drets que possehiem. Aplaudim joyosament el que hagin complert ab sos devers y que hagin sacrificat ressentiments y dissensions pera fer acció comú.

No oblidém els seus serveys pero no ns mentim ni ns fem ilusions enganyadoras. La solidaritat catalana será.

Treballém ab força dalit pera que no triguí.

JOSEPH M.ª FOLCH Y TORRES

EXHUMACIÓ

Ab motiu de figurar a la devantera de la professió cívica d'avuy la bandera del "Centre Català", conservada en el Museu de la Historia, creyém d'actualitat la reproducció d'un treball que l'escrip-

tor En Joseph de Lasarte, un dels fundadors de dit Centre, composá, improvisant-lo, l'any 1888, pera ls Jochs Florals que s'celebraren en el primer diumenge de Maig, presidits pel Consistori de socis del "Centre Català", que fou la entitat mare del Catalanisme polítich.

En dita composició, se descriu la bandera d'aquella antiga societat y s'avensa la idea que, avuy—18 anys després—estém a punt de posar en pràctica ó sia la Solidaritat Catalana. Vegis el text:

La bandera del Centre Català

Autonomia.

La bandera del Centre té d'ésser lliberal ja que porta per lema: "Catalunya y Avant."

Son domas ens recorda que, al Orient, van anar, hont de gloria s'cobriren, nostres avantpassats y marcant digne rastre del valor català als fers turchs combatiren y l'orgull dels tirans, per exemple dels pobles, van deixar humiliat. Si som nés d'aquells avis, si seguim el seu pas, la bandera del Centre té d'ésser lliberal.

Els colors que l'animan ens demostren, ben clar, que, al cridarnos la Pàtria, hem d'estar disposats a vessarne, per Ella, lo diner y la sang. Cap fill nega a sa Mare sacrifici semblant; d'enemichs que la envoltan, la devém deslliurar, de vergonya enrogirlos y grochs d'ira, deixáls, fent gloriós aquest lema: "Catalunya y Avant."

En l'escut s'hi dibuixen: nostre vell Montserrat y dos rius, que, ab sas aygües, acudeixen al mar. Son les armes de Jotre, nostres quatre puntals: lo Cultiu y la Industria, la Marina y les Arts. Moviment es la vida; si volém progressar, conseguint els avenços que altra gent ha lograt, la bandera del Centre té d'ésser lliberal.

El qui té Autonomia, té personalitat; la Regió deu ser lliure y sos fills, tots, germans: Qui als demés no respecti, lliberal no será. Ab aquestos principis hem de viure y lluytar. Enemichs, dins y fora n'eixirán, forts y braus; mes, es santa la causa que devém defensar, ja que porta per lema: "Catalunya y Avant."

La victoria es segura, si ens sabém ajuntar. La Unió fa la força... ¡A lluytar, sens descans! Sien nostres conquestes les que alcansa 'l treball. ¡Oh, gloriosa Senyera! Si n'so mort, al combat, te voldré per mortalla quan ne baixi al fossar y tos plechs, tot besantne, diré, encare, expirant: La bandera del Centre té de ser lliberal: ja que porta per lema: "Catalunya y Avant."

Als diputats catalans

Aquesta fulla extraordinària de LA TRALLA sortirà a la llum quan el poble català os festejarà i en vosaltres hi veurà la veu encarnació de la llibertat volguda, de la que tan assedegat se mostra.

En aquesta hora d'exaltament patriòtic i llegirem en els ulls del nostre poble, relexe d'una ànima lliure y voladora, l'espetít d'una rassa noble que viu esclavitzada per un seguit de lleys barroerament atentatòries a la dignitat dels homes y dels pobles y que està disposada a valdres de tota la força pera conquerir sa llibertat perduda.

Y mentres vostres essers se veurán cullits d'emoció y d'agrahiment, mentres milers de mans s'ajuntarán en estreta solidaritat y ls cors y les boques llensarán crits de joia, penseu que en les negrors de la Presó Model hi resten mancats de llibertat los estimats amichs, dugues víctimes del seu entusiasme per la causa de Catalunya.

Y mentres la alegria y'l sol inundarán de clarors tornasolades la nostra festa amara de perfums de primavera, En Riu y En Puig de Franch plorarán son isolament en un recó ahillat, ahont ni'l consol tenen d'un parrach de cel del qui farà de sublim domàs a la gentil festa de Catalunya.

No oblideu tampoch als que's troben per ayals motius en llunyanes terres, y que per Catalunya s'han vist obligats a abandonar afeccions, pares y germans.

Penseu-hi guardadors de la voluntat del poble; penseu-hi tots els que sentim set de justícia; penseu-hi y no'ls oblidem als volguts companys que representen el símbol de la llibertat que's festeja en aquesta diada, y que venen a ser la mostra visible de la tirania d'un poble absolutista.

La bandera de la Patria anyora aquestos braus campions de les llibertats de la terra y's sent ab ells empresonada.

L'acte que celebrém es una afirmació del dret de fruhir vera llibertat, y no fórem bons si tots plegats no penséssim ab els que han sigut les primeres víctimes dels enemics del progrés y de la justícia.

Tots a la una, donchs, representants del poble y poble, trevallém ab dalit pera que sia un fet el retorn a nostres brassos dels benvolguts companys que sofreixen persecució, sagellant aixís la festa de la Solidaritat Catalana ab l'abassada de tot un poble ab els que per ell han sofert persecucions.

LA REDACCIÓ

¡Lluytáu, germans!! (*)

La victòria d'ahir assegura a la República Francesa llarchs dies de prosperitat, llarchs jorns de gloria. Les eleccions passades que tant desordre han portat en el mon reaccionari y conservador, marquen la entrada d'una nova era preparada 24 anys há, (el dia 28 de Mars de 1882,) jorn en que si-gué promulgada la llei sobre instrucció primària.

Y d'aquesta llei, y d'aqueixa victòria els resultats devindrán de dia en dia més favorables, a mida que les joves generacions instruídes dintre sentiments avensats, ab la independència de l'esperit y la llibertat d'acció, podrán a son torn dipositar els seus vots dintre les urnes electorals, pel sosteniment de la justa causa de nostres idees republicanes.

En la plenitud d'aquest triomf, nostres cors se senten atrets vers aqueixa Catalunya que tant estimém, que sofreix y espera. "Lluytáu, germans, li dihéu, lluytáu sempre, car vostra causa es justa y santa. Asoliréu el triomf puig vostres esforços als nostres units estretament, vos donarán el brahó per arribar al terme de vostres desitjos.

Dés que tenim entre nosaltres a vostra exilít, aquell a qui les lleys opresores tenen allunyat de totes ses afeccions, no han calgut pas gayres dies perque 'ns encomanés sa flama ardent, son amor per la Pàtria, pels seus germans oprimits y participéssim de sos grans somnis d'organisations noves. Junts devém realisar, donchs, aqueix somni, si no volém conèixer la depriment tristesa dels esforços inútils de les desilusions de cada instant.

Volguém per la humanitat de l'avenir dies millors que 'ls passats y que 'ls presents. Trevallém a assolir per ella aqueixa perfecció y nostra voluntat serà la que 'ns portará a conèixer la realitat sense por, somentla a una crítica de tots els instants, que

es el segell d'una creensa de mellor vida. *A chaque jour suffit sa peine.*

Combatém tot lo que pesa sobre l'home, de barbaries estúpides, de prejudicis egoístes, de cástichs arbitraris, d'ignorancies crudels y destructores. Aquest deu ésser el programa de tots els cors nobles y bons, dels que volen fer llur via preparant la vida d'aquells que vindrán.

Nostres adversaris al pensar en la societat de demá se senten presos de greu tristesa. Veuen perdre la esperança de possehir lo que existeix, mantenintlo en els estrets límits de llur voluntat; veuen els prejudicis invadits pels dptes de les noves generacions que's daleixen per perfeccionar l'obra migrada de les passades.

El dia en que l'home sentirá decaure 'l dalit serà que son pensament haurá minvat, com minva la calor dintre l'espai ahont evoluciona la terra. Y aquest pobre home, vers la fi dels seus dies, sentirá, malgrat tot, suprems dalés de retenir quelcom de aqueixos béns que se li escapen.

No cal esperar que nostres forces s'atrofinin dintre la inèrcia pel manament de valor; que la sang que s'escorre per nostres venes sia la d'un conqueridor que estima 'l sol sagrat de sa Patria y la vol lliure de tota esclavitut.

Trevallar aixís es anar vers la victòria, malgrat els contratemps que esperan al artesà devant l'obra, mes la llevor dels esforços no'n serà perduda, y estich certa de que si tot el gra sembrat no dona l'abundor somniada per el poeta exilít, los qui grifolarán donarán més tart una florida quins perfums serán de consol y d'esperansa.

Estrenyém desde avuy 'ls vincles que 'ns uneixen; enfortim nostres cors; marxém junts dintre un ideal de llibertat y de solidaritat y esperém que vents favorables conduriran a port el nostre vaixell. Allavors Catalunya podrà fer lliurement onejar al sol sa bandera, y 'l Pi de les Tres Branques esdevindrà per sempre símbol de Pau, Llibertat y Fraternitat.

MME. DE HAUSSY

Un enemich del poble

"La Junta Municipal, teniendo en cuenta los altos prestigios del señor Salmerón y la consideración debida a nuestros representantes parlamentarios, acuerda asociarse al Homenaje que ha de tributarse a cuantos combatieron la ley de jurisdicciones, pero declarando que mientras el partido no resuelva lo contrario por su más alto organismo nacional, reputa contraria la Solidaridad que se proyecta realizar, a la moral política y a las conveniencias de la Unión Republicana."

Aquesta es la proposició presentada per en Lerroux a la reunió de la Junta Municipal de la Unió Republicana, y que fou aprovada tal com se presentá.

En tots els països que's tenen per civilsats els homes que diuen voler el be del poble procuran que entre aquest hi hagi unió, solidaritat. En cambi 'ls homes que aquí s'han presentat com a redemptors no volen aquesta solidaritat.

Las rahons que aduheixen son dignes de ocupar la nostra atenció.

Deixant apart alló de que la Solidaritat Catalana sia contraria a la moral política, perque es una afirmació que per si sola confessa la poca aprensió dels que tot parlant are de moral política han cregut abans prou moral l'insultar als adversaris pera sembrar entre'l poble separacions ben lamentables; deixant de banda aixó 'ns hem de fixar en la especial afirmació feta en les ratlles que més amunt havém transcrit de que son contraris a la Solidaritat dels catalans, perque segons ells es contraria a les conveniencias de la Unió Republicana.

De manera que pera aquesta gent quan la unió de tot un poble pot acabar ab la ridiculesa de preocuparse de formas de govern avans que de la llibertat dels nucleus naturals; quan la unió de tot un poble dictada per la conveniencia d'aquest mateix poble, es contraria a un partit polítich, llavors s'ha de tirar per terra la solidaritat dels ciutadans, perque, segons els polítichs, abans que la conveniencia d'un poble ha de ser la conveniencia d'un partit.

¿Vol dirnos en Lerroux per quina rahó la conveniencia de partit ha de posarse per demunt de la conveniencia del poble?

Perque nosaltres no compreném semblant afirmació sinó en el cas de ser cert com sempre hem afirmat que la democràcia d'En Lerroux es democràcia de boquilla.

Efectivament: la democràcia que no es altra cosa que 'l govern del poble pel poble, se veu avuy com altres vegades, burlada pel demòcrata del Paralelo, car si ell de ve-

ras volgués la democràcia sapiguent que 'l govern del poble pel poble no pot esser una realitat sense unió entre 'ls ciutadans, no s'oposaria a la solidaritat catalana, perque aquesta unió podría afavorir a Catalunya, y ell que no fa molt de temps se declarava federal hauría de sentirne goig de la unió dels catalans perque ella podría fer efectivas las justas aspiracions de Catalunya.

Pero ho hem dit mil voltas: En Lerroux no es republicà, ni federal, ni res: no es més que un enemich de Catalunya; no d'altra manera s'explica que després d'haver volgut convertir als republicans de Catalunya en vassalls, vingui avuy a oposarse a la unió entre catalans que d'are endavant podrían viure en cordialitat de relacions.

Y si no fos prou demostratiu lo dit no cal sino recordar que quan la minoria republicana al Congrés combatia la llei dictada contra Catalunya, ell el defensor del poble, no s'hi va acostar. Tots els seus actes son contraris a Catalunya, tots els seus esforços van de dret a dividir als catalans.

¿Ho lograrà? Ens temém que sí, y ab pena havém de dir lo que sentim y lo que sentim es que dintre poch no'n quedarà res d'aquesta hermosa conjunció.

¡Tant de bo 'ns equivoquéu! En tot cas, ¡vergonya eterna pera aquells que oblidant la Patria segueixin el mal camí que 'ls senyala l'enemich de la germanó del poble!

DELCLOT

L'ARBRE NOSTRE

Y que 'n vinguin de ventades ja 'n poden venir, mal llamp! que ni 'l vent, ni les maluries el nostre arbre matarán. Prou que n'eren de furioses les ventades que han passat, mes té les arrels molt fermes l'arbre de la Llibertat. Van plantarlo 'ls nostres avis, els seus fills el van regar, y are'ls nets que l'han fet creixer el mantenen fort y gran. Jardineros de tots els pobles li posaren bons puntals, defensantlo del mal ayre que'l volia corsecar. L'un cuydava de les branques, l'altre separava 'l gram; tots la duyen a bon terme la feynada dels germans, y are casi ja no'n queda, ja veureu com fugirá ben arreu la gran maluria d'aquell vent enmatzinat. Desde avuy pujará ab força, desde avuy será més alt, y no'l matará un mal ayre l'arbre de la Llibertat, que si avans el feyem creixer y li duym els puntals molts dels fills d'aqueixa terra, are ja som tots plegats els que desitjem que visqui y el volém ben aixecar, ple de sava y ple de vida, amunt, amunt, ben endalt, fins que'l vegin tots els pobles escrivint, ab lletres grans, de cap a cap de la volta de l'ample cel catalá, lo que demana la Patria: ¡Pau, Progrés y Llibertat!

PEP DE LA TRALLA

20 DE MAIG

Avuy fa un any que LA TRALLA aparegué endomassada ab els colors de la bandera de la república Cubana, la lliure República; que ha reconquerit la llibertat per l'esfors y la sanch dels propis fills, que preferiren sacrificar llur vida, abans de veurer feta runes l'illa hermosa, la patria verge que l'Atlàntich omple de manyagueries.

Avuy fa un any que desde aquestes columnes festejavem el triomf de la llibertat, la proclamació de la República qu'ha esdevingut una era de pau en la l'illa germana; y aixó 'ns ve a la memoria avuy, entre 'ls esplendors d'aquesta Festa que s'encadena, sens que ningú n'hagi esment, ab la horrorosa epopeya que determiná 'l desmembrament del Estat Espanyol.

L'acte d'avuy enclou com a única finalitat l'expansió d'una protesta. Una protesta que s'esforça en deturar l'odi que de molt temps agreja nostres cors; y ay de vosaltres si aquest odi arriba a exhalar atiat per les vostres intemperancies! ¡Ay de vosaltres si l'esperit catalá, que avuy s'uneix ab forta abraçada 's redressa irat com una sola força davant de las vergassadas ab que

preteniu enmalaltir l'ideal lliure de la nostra terra!

El 20 Maig te per nosaltres un cayent que 'ns rejovenix y 'ns alena en el conqueriment de la nostra autonomia...

Ahir comensarem una festa de llibertat...

... Girém els ulls cap aquella Festa y la veurém florir sobre una terra en hermosa renaixensa... Girémlos a casa nostra y fruhirém el goig de la germanor.

Acoblemnos tots, donchs, catalans, y que cantin nostres llabis. La Primavera, encomanadora de la vida, cobricela ab son doser de penetrants aromes y blavors de cel, les expansions sinceres a qu'ens conduheix el desitj de la propia vida; cobricela les serioses manifestacions ab que 'l nostre poble dona fé d'una vida enrobustida per un amor fervent a la terra que trepitja, y qu'en vá pretenen falsejarli desde les altures d'un centralisme xorch y corromput.

Pera 'ls cubans aquest dia es jorn d'alegria: pera nosaltres també donchs que avuy aném plegats tots els catalans oblidant renuncies que 'ns dividien: en quant al centralisme... de segur que renega de que en el calendari hi hagi un 20 de Maig.

JOAN B. ALSINA

COSES Y COSETES

La Junta municipal de la Unió Republicana no vol que hi hagi solidaritat entre 'ls catalans.

Ho compreném perfectament. Si 'ls catalans republicans anessin gayre temps junts ab els catalanistes aviat sabrien de la manera que 'ls ensarronan En Lerroux y comparses.

Per aixó trevallen contra la germanor catalana.

Es el trevall de la reacció contra 'l progrés.

La Junta Permanent de la Unió Catalanista en la seva circular declara que la Solidaritat Catalana li mereix tots els respectes y que s'hi ha adherit ab entusiasme per ésser la concreció del pensament que sempre ha guiat a la Unió en sos propòsits d'ajuntar y agermanar a tots els fills de la nostra terra en defensa de les reivindicacions catalanes.

En cambi la Junta municipal de la Unió Republicana no vol aquesta solidaritat que tant de bé podría fer a Catalunya.

Els bons catalans poden veure en aixó tan senzill quins son els veritables amichs del poble.

El duch de Bivona va anar allá dalt a rebre instruccions.

Donchs que las confiti.

Tampoch li han de servir pera rés.

Avis

El próxim número sortirà 'l dissapte en lloch del divendres com es costum.

El retrás será degut a nostre desitj de publicar quelcóm de la Festa del Homenatge, per quin efecte, preguém ens siguin remeses pels aficionats que ho tinguin a bé, les fotografies qu'agin pogut treure de dita festa.

¿En Riu en llibertat?

Quan ja comensava a entrar en máquina aquest número, el bon amich en Víctor Peyre ens ha avisat de que probablement, sortirà de la Presó En Riu.

Poch creyents de lo bó perque sempre havém tocat solzament realitats de lo dolent, tenim el cor obert a la esperança de que la primera alenada d'ayre lliure que rebrá nostre volgut company serà portant la bandera de LA TRALLA a la festa del Homenatge.

LA TRALLA

Periódich adherit a la UNIÓN CATALANISTA

COLABORACIÓ OBRERA. • TRIBUNA LLIURE.

SURT ELS DIVENDRES

Preus de suscripció

Barcelona y Catalunya... 4'00 ptes. l'any
Extranger... 6'50 ptes. »
Pagos a la bestreta.

ADMINISTRACIÓ: Canuda, 15, principal.

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclá, 13, baixos

(*) Aquest article ha sigut traduït pel distingit literat que's firma L. Escardot qui, en endevant s'ha ofert a fer totes les traduccions.